CALIFICAREA — UN SUCCES INCONTESTABIL, ÎNTĂRIREA ȘI MODERNIZAREA JOCULUI — O DATORIE!

Duminică după-amiază, telexurile marilor agenții de presă de peste hotare, au anunțat lumii întregi numele unei noi finaliste la turneul campionatului mondial din Mexic unde se va decide, în 1970, a IX-a țară cîștigătoare a Cupei Jules Rimet. Această nouă țară, al cărei drapel flutură acum pe catarg la Ciudad de Mexico, alături de stindardele celorlalte țări calificate, este **ROMÂNIA.**

Succesul fotbaliștilor noștri este deosebit de îmbucurător fiindcă ne dă satisfacția prezenței echipei reprezentative a țării noastre în turneul final al campionatului mondial de fotbal care va atrage peste cîteva luni atenția întregii lumi sportive. Astăzi, fotbalul are o atît de mare priză la oamenii de cele mai felurite preocupări, idei și vîrste, de pe întreg globul, încît evenimentul fotbalistic din Mexic va monopoliza, în acea perioadă, atenția întregii lumi, iar finala s-ar putea să egaleze recordul de telespectatori stabilit cu prilejul primului pas făcut de om pe lună.

Iată de ce faptul că jucătorii noștri cei mai buni se vor afla ACOLO, în mijlocul marii scene mexicane a campionatului mondial de fotbal, ne prilejuiește o mare și caldă satisfacție. Nu cred că măcar un singur telespectator de la noi, în timpul televizării ultimei World Cup din Anglia, n-a trăit sentimentul de regret că echipa României nu a putut să ajungă la onoarea de a fi printre primele 16 echipe de fotbal din lume, în mijlocul acelui interes uriaș care, la anul, va fi, cu siguranță, depășit.

După un debut dezolant în preliminariile C.M. ale grupei I, după recuperarea pierderii punctelor de la Lisabona prin remiza de la Atena și reconfortanta victorie de la Lausanne, după emoțiile care ni le-a prilejuit duminică în partida finală cu Grecia, echipa României a reușit să cîștige grupa I cu avantajul minim de un punct, dar să SE CALIFICE ÎN MOD MERITUOS, după cum au declarat în unanimitate, adversarii din grupă.

Iată de ce felicităm din toată inima, lao'altă cu toți iubitorii fotbalului din țara noastră, pe toți internaționalii români care au purtat tricourile tricolore în cele 6 partide jucate, și au calificat echipa României pentru Mexic. De asemenea felicităm pe antrenorii Angelo Niculescu și Em. Vogl, a căror perseverență, muncă, echilibru și intuiție au dat — în general — acestei echipe naționale un cadru și un potențial de activitate fructuos pînă în cele din urmă. Nu putem să nu apreciem contribuția cluburilor și a antrenorilor acestora, în primul rînd a clubului Dinamo București, la realizarea calificării, să nu remarcăm că Federația română de fotbal are meritul de a fi pornit de la jumătatea anului trecut pe un drum logic, de muncă entuziastă, dornică de a găsi cele mai bune rezolvări, de a fructifica, în modul cel mai eficient, condițiile și sprijinul permanent acordat de partid și guvern mișcării sportive, în cadrul căreia fotbalul poate găsi cele mai prodigioase forme de activitate, dezvoltare și emancipare.

Cum am putea uita oare ataşamentul iubitorilor fotbalului din toată țara pentru echipa națională, acea dragoste și căldură care au adus în săptămîna trecută la o atmosferă atît de fierbinte, neîntîlnită încă pînă acum în istoria fotbalului nostru în jurul unui meci de fotbal?

În aceste condiții a fost produsă însă și iluzia unei calificări ușoare, cu o victorie facilă, în așa fel încît, pe bună dreptate, zeci de mii de oameni se așteptau la o calificare triumfală, cu o victorie netă asupra echipei Greciei. Dar realitatea n-a fost atît de roză. Avertismentul milenar „Timeo danaos..." nu a fost luat în seamă. S-a fluturat mult prima șansă, victoria, și s-a găsit reazem total șansei a doua, meciului nul. Din această cauză, echipa noastră națională a făcut prea puțin ca să deschidă scorul mai din timp și apoi să-l mărească, pentru ca după ce a fost egalată, să joace cu ochii la ceas, așteptînd calificarea prin rezultatul de egalitate la care au fost forțați în minutul 50.

Acest fel greșit de înțelegere a produs, în mod firesc, abandonul practicării unui joc de fotbal organizat, modern, ofensiv, care să IMPUNĂ echipei adverse, celor 10 000 de spectatori greci, ziariștilor străini prezenți la această partidă și, mai cu seamă, nouă, suporterilor români, care știm că echipa noastră, echipa României, POATE JUCA MAI BINE decît cum a făcut-o în meciul cu Grecia.

Din păcate, duminică, echipa n-a dat nici impresia forței atletice în joc, nu s-a impus prin alură, a ajuns la crispare, în așa fel, încît, pe parcurs, a apelat la acea neplăcută „tragere de timp", la temporizări de joc, care au păgubit-o, aproape sigur, de o victorie, și au privat-o, în orice caz, de aprecieri favorabile în comentariile făcute de spectatori și de presa străină. Dacă în concepția multora din anturajul fotbalului nostru era acreditată ideea calificării ORICUM, și în ORICE IMPREJURĂRI, străinii au privit meciul dezlegați de această dorință. Chiar corespondenții revistei noastre, de peste hotare, amici ai fotbalului nostru, publică în pagina a 8-a a acestui număr al revistei și unele aprecieri nefavorabile despre jocul prestat de fotbaliștii noștri în această ultimă partidă cu Grecia.

Prn urmare, tocmai în partida în care echipa noastră națională avea elementara obligație să demonstreze un fotbal de bună calitate, de concepție modernă, nu a făcut-o, și, de aceea, nici nu a cîștigat în fața echipei Greciei.

În această privință s-ar putea vorbi despre scăderile de randament ale unor jucători pe parcursul meciului, de o anumită carență de randament fizic în fața unor adversari despre care se știa că nu vor precupeți nici un efort pentru a răsturna avantajul de care dispuneau fotbaliștii noștri. Pe de altă parte Dobrin, bolnav, cu o săptămînă înainte, nu putea să dea, și nici nu a dat, randamentul obișnuit în echipă. Or, este foarte bine cunoscut faptul că scăderile fizice împietează și asupra potențialului tehnic și tactic.

Cum se pot explica altfel degajările și pasele date imprecis, în afara terenului, sau la adversari, și practicarea permanentă a unui joc pe sus, cu centrări înalte, din care n-a putut să rezulte decît un singur gol?

Aviditatea de calificare, emoțiile și nervii ar putea fi servite drept explicații. Este mai bine să nu le acceptăm, cu atît mai mult, cu cît echipa s-a calificat, deoarece, pe viitor, capacitatea fizică și morală integrale și dezvoltarea unui joc modern, trebuie să fie obligatorii pentru echipa noastră națională.

Dacă avem în vedere faptul că, pe lîngă realizările echipei naționale în materie de închegarea jocului, mai cu seamă în deplasare, au existat, aproape la fiecare întîlnire amicală și oficială perioade mai scurte sau mai lungi de slăbire, uneori penibile, este foarte bine că se atrage atenția asupra deficiențelor cu caracter general tocmai în momentul în care se înregistrează performanța nr. 1 a fotbalului nostru.

Calificarea pentru turneul final din Mexic va trebui să aibă efecte pozitive pe planul acivității interne și internaționale a fotbalului nostru.

Pe plan organizatoric intern sînt în curs de definitivare unele măsuri care vor întări edificiul fotbalului, iar în ceea ce privește activitatea externă, toate acțiunile urmează să fie puse în slujba întăririi capacității echipei naționale, pentru practicarea unui joc modern, pentru menținerea și dezvoltarea consacrării — pe plan internațional oferită de această reconfortantă calificare.

Dacă fotbaliștii noștri au reușit să obțină prezența în Mexic înaintea unor reprezentative vestite în Europa, ca Spania, Iugoslavia, Portugalia și una din cele două echipe, Cehoslovacia și Ungaria, care vor juca un baraj pentru ținerea calificării, în ochii milioanelor de telespectatori din cinci continente va fi necesar ca ei să apară ca o echipă ce practică un joc de fotbal complet, valoros, fără fisuri surprinzătoare. De aceea, întărirea și modernizarea jocului echipei reprezentative a țării noastre urmează să fie preocuparea principală a jucătorilor noștri fruntași, a antrenorilor de la cluburi și de la echipele reprezentative, a Federației române de fotbal.

În cele aproape 7 luni care mai rămîn pînă la prima lovitură a mingii în turneul final al campionatului mondial din Mexic se poate face lotului reprezentativ un program de pregătire care să ducă la ridicarea valorii jocului fotbaliștilor noștri cît mai aproape de reputația celor mai bune finaliste ale Cupei Mondiale '70.

Aurel C. NEAGU

CE A ÎMPIEDICAT O SATISFACȚIE DEPLINĂ

Ne-am calificat pentru turneul final al campionatului mondial!

Și această performanță (unică, în felul ei, în istoria fotbalului românesc pentru că foarte îndepărtatele noastre prezențe printre protagoniștii Cupei „Jules Rimet" s-au obținut în condiții mult mai facile, cu mai puține solicitări valorice, cu mai mic angajament psihic) **care ne aduce „libera trecere" spre reuniunea celor mai bune 16 echipe ale lumii, are în ea ceva tonic, entuziasmant.** Căci, să nu uităm, „performanța-vis", despre care azi, în fine, putem vorbi ca despre un fapt împlinit, vine din partea unui sport care ani de zile a fost sursă de insatisfacții și amărăciune, furnizor de comportări contradictorii.

Desigur, sîntem nemulțumiți că n-am cîștigat și meciul cu Grecia. Sigur, am fi vrut cu toții să obținem în aceste preliminarii încă o victorie, **dar ceea ce contează EXCLUSIV într-o asemenea competiție este ANSAMBLUL SĂU.** Și noi am ieșit FINALMENTE victorioși; după unica noastră înfrîngere, în debutul de la Lisabona, n-am mai pierdut nici un joc, am acumulat punct după punct și iată-ne, din condamnați iremediabil, cîștigători de serie!

Acesta e sensul major pe care vrem să-l relevăm și de aceea, noi ne permitem ca printr-o analogie care ni se pare perfect logică, cu un meci de 90 de minute, să apreciem meciul nostru de duminică cu Grecia drept un sfert de oră final din marele meci de 540 de minute, meciul calificării, al cărui fluier de început a răsunat la 26 octombrie anul trecut. Așadar, în acest meci mare, cuprinzînd 6 submeciuri, echipa care își simțea victoria finală asigurată a jucat ultimul „sfert de oră" (un sfert de oră, am admis, de 90 de minute) „la scurgerea timpului", la păstrarea rezultatului, dacă vreți. Și a reușit în intenția sa; își sărbătorește acum victoria. **Căci ceea ce a sărbătorit duminică stadionul, străzile Bucureștiului, întreaga țară a fost nu meciul egal cu Grecia, ci altceva, mult mai plin de sensuri, CALIFICAREA.**

Dar, să rămînem acum la meciul cu Grecia, un meci (orice ar spune cei ce vor să apară a fi fost ultra prevăzători) **neașteptat de complicat, în care am plătit din plin tribut emoțiilor.** Și aceasta, după părerea noastră, atît pentru că **grecii s-au arătat mai tari decît i-am crezut** (oricum, mai buni decît la Atena, la 2—2, și decît la 4—1 cu Elveția la Salonic!), **cît și pentru că echipa României a dat, duminică, un randament sub nivelul celorlalte evoluții ale sale în preliminariile C.M.,** cu excepția jocului de debut, de la Lisabona. Oricum, am jucat mai slab decît la București cu Elveția și luna trecută cu Portugalia, decît în fața grecilor pe terenul lor (unde după aspectul jocului îi puteam învinge), decît la Lausanne, unde se poate spune că, de fapt, s-a decis calificarea noastră.

Echipa României ne-a părut alaltăieri nu numai nervoasă, vădit „marcată" de importanța decisivă a întîlnirii, deconcertată de o replică ce-i depășea așteptările, dar chiar obosită, lipsită de prospețime. Ca să fim corecți pînă la capăt, trebuie să spunem că noi n-am reușit să ne impunem jocul obișnuit, care să ne ducă la victorie, și să mărturisim că în ultimele minute am avut răsuflarea tăiată de teama că un contraatac grec, o greșeală de apărare (și cît de ușor vine o greșeală într-un final de meci, cînd ești epuizat, obosit, nervos!), o ezitare a unui apărător, o „festă" a terenului, o traiectorie ciudată a balonului ne-ar putea întoarce din drumul turneului final. Adevărul este că noi am avut, la 1—1, chiar în condițiile nefericite ale acestei partide, cîteva ocazii foarte bune de a marca (două din ele, colosale: a lui Dumitrache și „capul" lui Dembrovschi la acțiunea creată de Dobrin) dar nu e mai puțin adevărat că duminică, fără cele două piese grele ale atacului (Dobrin — nerestabilit complet și resimțindu-se după întreruperea antrenamentelor, Dumitrache — marcat cu o străşnicie și duritate neobișnuite), ofensiva noastră a fost firavă.

Ar trebui, poate, să reflectăm și asupra faptului că în aceste preliminarii am marcat foarte puțin: un gol de meci. Iar **la București am înscris doar patru goluri (3 partide) dintre care trei la faze fixe** (cu capul, din corner, Dumitrache, Domide, Dembrovschi), un singur gol fiind realizat din acțiune, cel al lui Dobrin din jocul cu Portugalia. Dar, asupra acestei teme vom mai reveni...

Foarte multe din dificultățile prin care a trecut duminică echipa noastră națională se explică și prin **defecțiuni de apărare.** Mai ales în primele minute ale întîlnirii, cînd în compartimentul defensiv s-au comis multe greșeli. **Sătmăreanu** a avut o zi mai slabă ca de obicei și nu întîmplător cele mai multe acțiuni periculoase întreprinse de adversari s-au desfășurat pe partea sa. **Dan** și **Hălmăgeanu** au comis unele greșeli individuale care puteau să ne coste iar **Deleanu** (în general, duminică, unul din cei mai buni jucători ai formației noastre) a fost destul de nesigur aproape un sfert de oră de joc. Cam la fel au stat lucrurile și cu mijlocașul **Dinu** pe care l-am văzut „punîndu-se pe picioare" destul de tîrziu. Nu e mai puțin adevărat însă, că el nu s-a prezentat la acest meci în plenitudinea forțelor fizice (se știe, a suferit înainte de amigdalită), lucru care, din păcate, s-a întîmplat și cu **Dobrin** (devenit apt de joc doar cu o zi-două înainte de meci) și cu **Dumitrache**, ușor accidentat la ultimul antrenament.

Într-o anumită privință, meciul acesta cu Grecia a semănat cu cel anterior, susținut de tricolori în fața Portugaliei. Ne referim la **rezistența la efortul cerut de asemenea meciuri dure, cu solicitare maximală a energiilor.** Adică, la fel ca în fața portughezilor, echipa noastră a avut **o capacitate de luptă mai redusă în final.** Poate că **o mai bună pregătire fizică** ar fi contribuit la evitarea primirii golului sau (dacă acesta totuși ar fi „căzut") la forțarea străpungerii apărării grecilor și la înscrierea de noi a unui al doilea gol, care să ne aducă victoria.

S-a spus (mai în glumă, mai în serios) că echipa noastră reprezentativă începe să se formeze după un calapod specific jocurilor în deplasare. Într-adevăr, o serie de rezultate bune obținute pe teren străin (și pe care nu e bine să le uităm, 1—1 la Londra, 1—1 la Belgrad, 2—2 la Atena, 1—0 pentru noi la Lausanne) au fost obținute printr-un joc organizat, cu preocupare pentru o bună acoperire a mijlocului terenului, cu multe pase. Dar acesta e un joc pentru rezultat, nu jocul modern. În fața Greciei am jucat prea mult lateral, cu pase scurte, în vreme ce **oaspeții ne-au surprins tocmai prin deschideri lungi, precise, prin lansări ale aripilor sau vîrfurilor de atac,** care îi puneau pe atacanții lor în simple dueluri individuale cu un apărător al nostru.

Că am obținut calificarea cu acest joc e o împrejurare favorabilă dar sîntem datori să privim mereu înainte...

Spre satisfacția noastră, și spre lauda echipei naționale, în aceste preliminarii, aproape în fiecare meci am avut oameni care au strălucit, care au suplinit prin prestații excepționale, ziua mai slabă a altora. La Lausanne, au strălucit **Răducanu, Dan** și **Boc**; în fața Portugaliei, **Dobrin, Dumitrache** și **Sătmăreanu** au tras după ei întregul ansamblu tricolor; acum în fața Greciei a fost „ziua cea mare" a lui **Radu Nunweiller,** a lui **Dembrovschi** și **Deleanu.** ca să ne limităm doar la ultimele trei partide.

Evoluția acestor jucători, încadrată într-un ansamblu fără puncte disonante, (și aici atingem poate una din explicațiile cele mai importante ale succesului tinerei noastre reprezentative în acțiunea „Mexico 70") a dus la **o curbă de evoluție relativ constantă a echipei reprezentative, curbă care s-a sprijinit, incontestabil, și pe compoziția atît de constantă a echipei.**

Dar dacă încercăm să pătrundem ceva mai adînc în psihologia jucătorilor noștri s-ar putea să descoperim acolo niște resorturi intime care să ne facă să înțelegem și mai bine cele petrecute duminică. Golul lui **Dembrovschi** a adus echipei noastre cvasi-certitudinea calificării. S-a întîmplat, de fapt, ceea ce noi scriam acum cîteva săptămîni, cînd ceream tricolorilor să înscrie ei primii. Spuneam atunci așa: **„Numai de la 1—0 pentru noi începe să fie cu adevărat valid calculul celor două șanse cu care pornim noi în fața Greciei. Să-i obligăm pe fotbaliștii greci să alerge ei după o egalare (care nu le-ar aduce, totuși, satisfacția calificării) decît să alergăm noi după egalare... E un lucru perfect realizabil pentru echipa noastră de azi..."** (citat din articolul **„Finis coronat opus"**, nr. 178 al revistei Fotbal).

Deschizînd scorul, tricolorii s-au relaxat, într-un anumit sens.

Iar grecii au început **„să alerge după egalare"**, adică după un rezultat care... ne califica **tot pe noi.** Au obținut egalarea, dar cu prețul unor evidente eforturi. Și atunci jucătorii noștri au simțit probabil, acolo jos, în teren, în miezul luptei, că grecii nu pot spera la mai mult. Jocul echipei noastre a devenit **mai economic, mai puțin avîntat.**

Și, oricît ar fi fost de multe emoțiile noastre, ale celor din tribune, din moment ce ne-am calificat, rămînem cu o satisfacție reală, concretă, materializată prin înscrierea României pe lista finaliștelor campionatului mondial.

Radu URZICEANU